

Illustratie vrij naar Otto Dix' Portret van journalist Sylvia von Harden, 1926

JEANNE PRISSER

Opzienbarende performances, kleinschalige projecten, nieuwe boeken, verrassende galerietoonstellingen, spraakmakende lezingen en debatten – wekelijks bericht Jeanne Prisser over wat zich afspeelt in de voorhoede van de kunstwereld.

Hungry for Love. Foto Céline Manz

Thuis, 11 maart

Waar was u toen u Terry Richardsons reclamecampagne voor cosmetica-merk Sisley zag?

Ik weet het nog. Het was zomer 2001, ik zat in de wachtkamer van de tandarts en bekeek de *Vogue* (mijn tandarts boort in een dure wijk). Daar waren ze: de hitsige hittepetitjes van Terry, geilneef der modiefotografen, ingeschakeld om het brave imago van Sisley op te schudden.

Richardson situeerde een pornochic sprookje op de boerderij. Varkens met natte snuiten, een vrouw die een man berijdt, de suggestie van seks in het hooi, een model dat zichzelf lachend onderspuit met melk uit een koeienuier – dat werk.

Destijds veroorzaakten de foto's reuring. Niet omdat ze zo opwindend waren, maar omdat Richardson een dubieuze reputatie heeft qua jonge, ontklede fotomodellen (onlangs weer opgerakeld door de feministische website *Jezebel*). Maar ja, toen stortten de Twin Towers in en vergat ik de boerderijcampagne. Tot ik de foto's onlangs opnieuw tegenkwam in het werk van fotograaf Céline Manz, vorig jaar afgestudeerd aan de Rietveld Academie in Amsterdam.

Daar was de beestenboel weer. Deze keer als achtergrond voor Manz' eigen exuberante werk, nu gebundeld in een krant (vormgegeven door Xavier Fernández Fuentes, onthoud die naam), gratis te downloaden van haar website en te printen. Ook de titel, *Hungry for Love*, nam Manz over van de oorspronkelijke campagne.

Of dat mag? Manz deed uitgebreid onderzoek naar copyright en beeld-diefstal en kwam tot de conclusie dat het mocht. Nu kijk ik dus al dagen naar een sterk staaltje 'appropriation art' dat niet alleen gaat over het

populaire 'delen' en 'lenen' van andermans werk, maar dat ook nog eens het oorspronkelijke werk overtreft.

Collages van lillende roze tongen, opengesperde monden en gefotoshopte dames die uitdagend aan van alles likken en langzaam verdwijnen in een orgie van wellustig worstelende lichaamsdelen doen de geilheid van Richardson subiet verschrompelen tot formaatje pinda. Dank Céline Manz, dankzij jou weet ik weer precies waar ik ben.

Op een hippe plek, 12 maart

Nog een gratis krant: *New Dawn*. Het tabloid over hedendaagse fotografie komt uit de koker van galeriehouder Roy Kahmann en uitgever Peter Bas Mensink, ook verantwoordelijk voor fotografie-magazine *GUP*. De doelgroep: jongeren, verankerd in de beeldcultuur en vastbesloten daarmee iets te doen. Maar wat? Voor hen wil *New Dawn* een inspiratiebron zijn.

Dat lukt. Frisse nieuwe fotografen (hallo Céline Manz) en hun portfolio's worden afgewisseld met tentoonstellingstips en een interview met Koos Breukel. Hoe deed hij dat eigenlijk, vroeger? Veel beeld, weinig tekst, maar wát er staat, spreekt aan, zet aan tot kijken. Dat ziet zelfs deze oudere.

Den Haag, 13 maart

Na een bezoek aan kunstruimte Nest in Den Haag, holde ik naar de drogist voor een scharlakenrode lippenstift en gebruikte hem royaal. Waarom? Lees door. Gaat u nog naar Nest? Stop dan nu, want dit kunstwerk is gebaat bij verrassing. Ik was benieuwd naar nieuw werk

van de Zwitserse Dominique Teufen. Vorig jaar zag ik voor het eerst haar werken op papier. Met kinderlijk eenvoudige middelen (verkreukeld papier, wat stofpluis, een plastic zak) en een kopieerapparaat maakte ze toen landschappen, een branding, een ijsberg in een poolnacht – het was een ode aan de verbeelding die zich zo snel op hol laat brengen en zo graag dingen wil zien. Ze hangen ook, heel toepasselijk, op deze groepstentoonstelling in Nest die over 'de façade' gaat, dat dunne huidje waarvan fictie gemaakt wordt.

Nu had ze een ruimte ingericht, getiteld *Afgelopen*. Ik zag resten van een verjaardagsfeestje. Bodempjes in wijnglazen, peukjes, oude pinda's, lege bierflessen, amechtige kamerplanten, verlepte guirlandes; de ochtend erna, u kent het wel.

Dat zag ik, maar dit gebeurde er: het bloed verdween uit mijn wangen. De warmte liep weg uit mijn handen, een duistere deken viel over mijn gemoed. Ik realiseerde me dat ik me geen enkel fijn moment uit mijn hele leven kon herinneren. De ruimte was dood, zo dood als een pier, en de doodsheid kroop merkwaardig snel via mijn nek naar binnen. Snel stapte ik achteruit, de gang weer op.

Dominique Teufen voedde hier de verbeelding met een strafdieet. Ze had een feestruimte gemaakt waar alle kleur uit getrokken was. Alles was grijs, zwart en wit. De confetti, de slingers, de bloemen, het bier. Grijs, grijs, grijs. Hier was de verjaardag van Dementors gevierd (ken uw Harry Potter). Het gebrek aan kleur in een 3D-wereld, waar je gewoon in kon stappen, sloeg gemeen hard toe en deed smeken: kleur, geef ons kleur. Irisblauw, eigeel, scharlakenrood – zet de kleuren weer áán alsjeblieft!

De tentoonstelling *Façadism* is sterk. Samengesteld door curator Eelco van der Lingen, hier eerder genoemd. Beste musea, let u wel een beetje op als het talent in een uithoek van Den Haag staat te fonkelen?

Afgelopen.

Foto Dominique Teufen

INFO

Céline Manz: *Hungry for Love*, celinemanz.com/hungry-for-love
New Dawn n°1, Verkrijgbaar op hippe plekken en in fotomusea
Façadism, the real face of fiction, Nest, Den Haag, t/m 20/4